Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Ottende Afdeling)

10. februar 2022 *

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser – forordning (EF) nr. 593/2008 (Rom I) – forbrugeraftaler – lovvalg – artikel 6, stk. 4, litra c) – udelukkelse af aftaler vedrørende en tinglig rettighed over fast ejendom eller leje eller forpagtning af fast ejendom – købsaftale, der indeholder en forpagtningsaftale og en aftale om levering af tjenesteydelser, og som vedrører træer, der alene er plantet med henblik på fældning heraf i gevinstøjemed«

I sag C-595/20,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig) ved afgørelse af 28. september 2020, indgået til Domstolen den 13. november 2020, i sagen

UE

mod

ShareWood Switzerland AG,

VF,

har

DOMSTOLEN (Ottende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, N. Jääskinen, og dommerne M. Safjan (refererende dommer) og M. Gavalec,

generaladvokat: L. Medina,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– UE ved Rechtsanwalt R. Mirfakhrai,

* Processprog: tysk.

– ShareWood Switzerland AG og VF ved Rechtsanwalt S. Albiez,

– Europa-Kommissionen først ved M. Wasmeier og M. Wilderspin, derefter ved M. Wasmeier og W. Wils, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6, stk. 4, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT 2008, L 177, s. 6) (herefter »Rom I-forordningen«).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene side UE og på den anden side ShareWood Switzerland AG (herefter »ShareWood«) og VF vedrørende de sidstnævntes forpligtelse til at betale et pengebeløb til UE i henhold til en rammeaftale indgået mellem disse parter.

EU-retlige forskrifter

3 Følgende fremgår af syvende betragtning til Rom I-forordningen:

»Denne forordnings materielle anvendelsesområde og bestemmelser bør stemme overens med Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område [(EFT 2001, L 12, s. 1)] (Bruxelles I-forordningen) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 af 11. juli 2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (»Rom II-forordningen«) [(EUT 2007, L 199, s. 40)].«

4 Rom I-forordningens artikel 6 med overskriften »Forbrugeraftaler« har følgende ordlyd:

»1. Med forbehold af artikel 5 og 7 er en aftale, som en fysisk person med henblik på brug, der må anses for at ligge uden for vedkommendes erhvervsmæssige virksomhed (»forbrugeren«), indgår med en anden person, der handler som led i sin erhvervsmæssige virksomhed (»den erhvervsdrivende«), underlagt loven i det land, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted, forudsat at den erhvervsdrivende:

a) udøver sin erhvervsmæssige virksomhed i det land, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted, eller

b) på en hvilken som helst måde retter sådan virksomhed mod dette land eller mod flere lande, inklusive dette land

og aftalen er omfattet af sådan virksomhed.

2. Uanset stk. 1 kan parterne vælge den lov, der skal finde anvendelse på en aftale, der opfylder kravene i stk. 1, i overensstemmelse med artikel 3. Et sådant lovvalg må dog ikke medføre, at forbrugeren berøves den beskyttelse, der tilkommer ham i medfør af bestemmelser, som ikke kan fraviges ved aftale i henhold til den lov, som ville have fundet anvendelse efter stk. 1, såfremt parterne ikke havde aftalt lovvalg.

[…]

4. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på:

[…]

c) aftaler vedrørende en tinglig rettighed over fast ejendom eller leje eller forpagtning af fast ejendom, bortset fra aftaler om brugsret til fast ejendom på timesharebasis som defineret i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/47/EF af 26. oktober 1994 om beskyttelse af køber i forbindelse med visse aspekter ved kontrakter om brugsret til fast ejendom på timeshare-basis (EFT 1994, L 280, s. 83)]

[…]«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

5 Mellem januar 2012 og juni 2014 indgik UE, der er en forbruger med bopæl i Østrig, en rammeaftale og fire aftaler om køb af teak- og balsatræer i Brasilien med ShareWood, som er et selskab med hjemsted i Schweiz.

6 De fire købsaftaler vedrørte henholdsvis 705 teaktræer til en værdi af 67 328,85 EUR, 2 690 teaktræer til en værdi af 101 716,53 EUR, 2 600 teaktræer til en værdi af 111 583,34 EUR og 1 860 balsatræer til en værdi af 32 340 EUR. Rammeaftalen indeholdt desuden en forpagtningsaftale og en aftale om levering af tjenesteydelser. Forpagtningsaftalen indrømmede ret til at dyrke de pågældende træer, og forpagtningsafgiften var inkluderet i træernes salgspris. Aftalen om levering af tjenesteydelser fastsatte, at ShareWood skulle dyrke, forvalte, fælde og sælge træerne og overføre nettofortjenesten ved dette salg til UE. ShareWoods vederlag for levering af disse tjenesteydelser udgjordes af forskellen mellem netto- og bruttofortjenesten og blev defineret som en procentsats af indtægten.

7 Følgende bestemmelser var indeholdt i den nævnte rammeaftale:

»3.1. [ShareWood] sælger træerne i [ShareWoods] og [Sharewood do Brasil Reflorestadora Ltda's] plantager i eget navn og for egen regning til [UE]. [ShareWood] forpligter sig til at overdrage ejendomsretten til træerne til [UE], så snart denne har betalt købsprisen.

3.2. [UE] erhverver træer, der allerede er plantet og individualiseret. Indtil fældning og salg foregår individualiseringen ved optegnelse af træerne ved hjælp af trænummer, plotningsnummer, parcelnummer og plantagenummer.

[…]

4.2. Som bekræftelse på det fuldførte køb sendes der efter modtagelse af betaling et træcertifikat til [UE], der indeholder individualiseringselementerne for de erhvervede træer.

[…]

7. Forpagtning af jord

7.1. Ved køb af træerne forpagter [UE] samtidig det pågældende areal (jf. den individuelle aftale), så længe de hos [ShareWood] købte træer står på arealet, dog højst i det tidsrum, der er specificeret i den individuelle aftale. Forpagtningen omfatter kun retten til at dyrke de erhvervede træer.

7.2. Forpagtningsafgiften er inkluderet i købsprisen.

[…]

7.3. Forpagtningsrettighederne kan kun overdrages i forbindelse med videresalg af træerne. Der kan ikke ske nogen underforpagtning.

8. [UE's] videresalg af træerne

8.1. [UE] kan til enhver tid sælge sine træer videre til tredjemand og overdrage ejendomsretten til denne, med eller uden serviceaftale. [UE] forpligter sig til at overføre den tilsvarende forpagtning af arealet til den pågældende tredjemand og pålægge denne forpagtningsforpligtelsen.

[…]

9. Bevarelse af værdien af de købte træer

9.1. Med henblik på værdistigning og -bevarelse anbefaler [ShareWood] regelmæssig pleje af træerne. Gennem serviceaftalen tilbyder [ShareWood] at udføre denne tjenesteydelse.

[…]

11. Med serviceaftale

11.1. Ved indgåelse af en serviceaftale med [ShareWood] overlader [UE] det til [ShareWood] at dyrke, forvalte, pleje, fælde og sælge de erhvervede træer i overensstemmelse med god plantageforvaltningsskik og under overholdelse af de internationale normer om bæredygtig plantagedrift og pålægger [ShareWood] at betale nettooverskuddet fra træsalget til [UE] ved overførsel til den af [UE] angivne konto. [ShareWood] påtager sig desuden alle de forpligtelser, der er forbundet med forpagtning af arealet.

[…]

11.9. [ShareWood] afgør på [UE's] vegne og under overholdelse af god plantageforvaltningsskik, hvilke træer der fældes hvilket år. Inden fældning orienterer [ShareWood] [UE] herom. Den foreslåede fældning anses for accepteret, hvis [UE] ikke afviser den pr. post eller e-mail senest ti dage efter modtagelse af oplysningerne.

[…]

15.1. I de første fire år efter plantning tegner [ShareWood] for [UE] og sig selv en forsikring for arealet og teaktræerne (men ingen andre træer) imod brand, lynnedslag, kraftig vind, nedbør og frostskader. [UE] anerkender, at et tab på mindre end 10% af teaktræerne ikke dækkes af forsikringen.

[…]

24.1. Rammeaftalen og den enkelte individuelle aftale er underlagt schweizisk materiel ret, hvorved følgende ikke finder anvendelse: (i) internationale overenskomster, herunder også FN's konvention af 11. april 1980 vedrørende aftaler om internationale varekøb (CISC), og (ii) lovvalgsregler. […]«

8 Den i nærværende doms præmis 6 nævnte købsaftale vedrørende 2 600 teaktræer blev opsagt efter fælles aftale mellem parterne.

9 UE anlagde sag ved Handelsgericht Wien (handelsretten i Wien, Østrig) med påstand om dels, at det blev fastslået, at ShareWood havde tilsidesat sin forpligtelse til at lade ham erhverve ejendomsretten til de pågældende træer, dels at ShareWood og VF, som er direktør for og bestyrelsesmedlem i dette selskab, tilpligtedes in solidum at betale ham et beløb på 201 385,38 EUR med tillæg af renter, gebyrer og omkostninger. I den nævnte sag gjorde UE desuden gældende, at han i sin egenskab af forbruger i henhold til bestemmelserne i østrigsk ret havde ret til at opsige de tre øvrige købsaftaler, der er omhandlet i nærværende doms præmis 6, og opnå erstatning.

10 Ved dom af 9. september 2019 frifandt Handelsgericht Wien (handelsretten i Wien) de sagsøgte. Denne dom blev ved dom af 25. februar 2020 stadfæstet af Oberlandesgericht Wien (den øverste regionale domstol i Wien, Østrig).

11 UE har iværksat revisionsanke til prøvelse af den sidstnævnte dom for den forelæggende ret, Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig), som er af den opfattelse, at aftaleforholdet mellem UE og ShareWood er omfattet af Rom I-forordningens artikel 6, stk. 1, litra b). Det fremgår af den rammeaftale, der er omhandlet i nærværende doms præmis 5, at disse parter har aftalt, at schweizisk ret skal finde anvendelse. I henhold til denne forordnings artikel 6, stk. 2, må et sådant lovvalg imidlertid ikke medføre, at forbrugeren berøves den beskyttelse, der tilkommer den pågældende i medfør af bestemmelser, som ikke kan fraviges ved aftale i henhold til den lov, der ville have fundet anvendelse efter nævnte artikel 6, stk. 1, såfremt parterne ikke havde aftalt lovvalg, hvilket i det foreliggende tilfælde vil sige østrigsk ret.

12 Den forelæggende ret har imidlertid anført, at inden for rammerne af den tvist, som verserer for den, kan sådanne ufravigelige nationale bestemmelser til beskyttelse af forbrugeren kun påberåbes på den betingelse, at den pågældende rammeaftale ikke er omfattet af den kategori af aftaler, der er omhandlet i Rom I-forordningens artikel 6, stk. 4, litra c), dvs. aftaler vedrørende en tinglig rettighed over fast ejendom eller leje eller forpagtning af fast ejendom.

13 På denne baggrund har Oberster Gerichtshof (øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal [Rom I-forordningens] artikel 6, stk. 4, litra c), […] fortolkes således, at købsaftaler om teak- og balsatræer, der indgås mellem en virksomhed og en forbruger, i henhold til hvilke forbrugeren skal erhverve ejendomsretten til træerne med henblik på videresalg med gevinst efter dyrkning og fældning, og som i dette øjemed indeholder en forpagtningsaftale og en serviceaftale, anses for »aftaler vedrørende en tinglig rettighed over fast ejendom eller leje eller forpagtning af fast ejendom« som omhandlet i denne bestemmelse?«

Om det præjudicielle spørgsmål

14 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om Rom I-forordningens artikel 6, stk. 4, litra c), skal fortolkes således, at en købsaftale, der indeholder en forpagtningsaftale og en aftale om levering af tjenesteydelser, og som vedrører træer, der er plantet på et forpagtet grundstykke med det formål alene at fælde dem i gevinstøjemed, udgør en »aftale[…] vedrørende en tinglig rettighed over fast ejendom eller leje eller forpagtning af fast ejendom« i denne bestemmelses forstand.

15 Indledningsvis skal det bemærkes, at i henhold til Rom I-forordningens artikel 6, stk. 2, kan parterne i en forbrugeraftale, dvs. en aftale indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, vælge den lov, der skal finde anvendelse på aftalen, idet et sådant lovvalg dog ikke må medføre, at forbrugeren berøves den beskyttelse, der tilkommer den pågældende i medfør af bestemmelser, som ikke kan fraviges ved aftale i henhold til den lov, som ville have fundet anvendelse efter forordningens artikel 6, stk. 1, såfremt parterne ikke havde aftalt lovvalg.

16 Den nævnte forordnings artikel 6, stk. 1, litra b), der ifølge den forelæggende ret finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, bestemmer, at en aftale, som en forbruger indgår med en erhvervsdrivende, er underlagt loven i det land, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted, forudsat at denne erhvervsdrivende på en hvilken som helst måde retter sin virksomhed mod dette land eller mod flere lande, inklusive dette land, og aftalen er omfattet af sådan virksomhed.

17 Rom I-forordningens artikel 6, stk. 4, opregner i øvrigt de tilfælde, hvor stk. 1 og 2 i nævnte artikel 6 ikke finder anvendelse. Nærmere bestemt fastsætter nævnte artikel 6, stk. 4, litra c), at stk. 1 og 2 ikke finder anvendelse på aftaler vedrørende en tinglig rettighed over fast ejendom eller leje eller forpagtning af fast ejendom, bortset fra aftaler om brugsret til fast ejendom på timesharebasis som defineret i direktiv 94/47.

18 Under disse omstændigheder afhænger anvendelsen af østrigsk ret på tvisten i hovedsagen af spørgsmålet om, hvorvidt den i hovedsagen omhandlede aftale er omfattet af begrebet »aftaler vedrørende en tinglig rettighed over fast ejendom eller leje eller forpagtning af fast ejendom« som omhandlet i Rom I-forordningens artikel 6, stk. 4, litra c).

19 Det er i lyset af disse indledende betragtninger, at det skal afgøres, om en aftale som den i hovedsagen omhandlede vedrører en tinglig rettighed over fast ejendom eller leje eller forpagtning af fast ejendom i denne bestemmelses forstand.

20 I denne henseende skal det bemærkes, at Rom I-forordningen hverken definerer begrebet »aftaler vedrørende en tinglig rettighed over fast ejendom eller leje eller forpagtning af fast ejendom« eller i øvrigt begreberne »en tinglig rettighed over fast ejendom« og »fast ejendom«.

21 Ifølge fast retspraksis følger det såvel af kravene om en ensartet anvendelse af EU-retten som af lighedsprincippet, at en bestemmelse i EU-retten, som ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med henblik på at fastlægge dens betydning og rækkevidde, normalt skal undergives en selvstændig og ensartet fortolkning i hele Den Europæiske Union (dom af 18.10.2016, Nikiforidis, C-135/15, EU:C:2016:774, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

22 Da Rom I-forordningens artikel 6, stk. 4, litra c), ikke indeholder nogen henvisning til medlemsstaternes ret, skal denne bestemmelse derfor fortolkes selvstændigt og ensartet.

23 I denne henseende skal det endvidere bemærkes, at den omstændighed, at plantede træer under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede eventuelt kan sidestilles med fast ejendom i de forskellige nationale retsordener, ikke kan have nogen betydning.

24 Hvad for det første angår spørgsmålet om, hvorvidt den i hovedsagen omhandlede aftale vedrører en »tinglig rettighed over fast ejendom«, skal det bemærkes, at den erhvervsdrivende i medfør af denne aftale forpligter sig til at overdrage ejendomsretten til træer, der er plantet på et grundstykke med henblik alene på fældning heraf og salg af det således opnåede træ, til forbrugeren.

25 For at den ejendomsret, der er genstand for den nævnte aftale, kan være omfattet af begrebet »tinglig rettighed over fast ejendom«, er det endvidere en forudsætning, at disse træer, inden de fældes, kan sidestilles med fast ejendom i henhold til Rom I-forordningens artikel 6, stk. 4, litra c).

26 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at den overdragelse af ejendomsretten, som den erhvervsdrivende er forpligtet til at foretage i medfør af den i hovedsagen omhandlede aftale, ikke vedrører det grundstykke, som de pågældende træer er plantet på, men alene disse træer. Selv om disse træer ganske vist plantes på dette grundstykke med henblik på, at de skal vokse, fremgår det imidlertid af forelæggelsesafgørelsen, at hovedformålet med denne aftale er at generere en indtægt hidrørende fra salget af det træ, som er opnået efter fældningen af de nævnte træer, over hvilke ejendomsretten først overdrages på tidspunktet for deres individualisering, idet denne forestås af den erhvervsdrivende indtil fældningen af disse træer og salget af det således opnåede træ.

27 Særligt forholder det sig således, at parterne ved den nævnte aftale har aftalt, at de pågældende træer skulle plantes på det omhandlede grundstykke med det ene formål at fælde dem ved udløbet af deres vækstperiode med henblik på at sælge det således opnåede træ.

28 Under disse omstændigheder må det fastslås, at disse træer skal anses for at være frugten af udnyttelsen af det grundstykke, som de er plantet på. Selv om en sådan frugt som hovedregel deler juridisk skæbne med det grundstykke, som de pågældende træer er plantet på, kan den imidlertid gennem en aftale gøres til genstand for personlige rettigheder, som dette grundstykkes ejer eller besidder kan råde over særskilt fra grundstykket, uden at dette har nogen betydning for ejendomsretten til grundstykket eller de øvrige tinglige rettigheder knyttet til dette. En aftale, hvis formål er at råde over frugten af udnyttelsen af et grundstykke, kan imidlertid ikke sidestilles med en aftale vedrørende »en tinglig rettighed over fast ejendom« som omhandlet i Rom I-forordningens artikel 6, stk. 4, litra c).

29 Det følger heraf, at en aftale vedrørende træer, der plantes på et grundstykke med det formål alene at fælde dem og sælge det således opnåede træ, ikke vedrører »en tinglig rettighed over fast ejendom« i denne bestemmelses forstand.

30 Hvad for det andet angår spørgsmålet om, hvorvidt den i hovedsagen omhandlede aftale vedrører »leje eller forpagtning af fast ejendom«, skal det bemærkes, at forbrugeren i henhold til denne aftale forpagter det grundstykke, hvorpå de pågældende træer er plantet, så længe de findes dér.

31 Den blotte omstændighed, at der foreligger en forpagtningsaftale vedrørende en fast ejendom, såsom et grundstykke, er imidlertid ikke tilstrækkelig til at fastslå, at denne aftale er omfattet af Rom I-forordningens artikel 6, stk. 4, litra c).

32 For så vidt angår artikel 16, nr. 1, litra a), i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1978, L 304, s. 17), der på området for leje- og forpagtningsaftaler vedrørende fast ejendom fastsatte en enekompetence for retterne i den kontraherende stat, hvor ejendommen er beliggende, har Domstolen nemlig fastslået, at kvalificeringen som en leje- eller forpagtningsaftale i denne bestemmelses forstand forudsætter, at der foreligger en tilstrækkelig tæt forbindelse mellem den pågældende aftale og den pågældende faste ejendom (jf. i denne retning dom af 13.10.2005, Klein, C-73/04, EU:C:2005:607, præmis 26).

33 Nærmere bestemt fastslog Domstolen, at en blandet aftale, hvorefter der skal præsteres en helhed af tjenesteydelser mod en af kunden betalt samlet pris – såsom en aftale om levering af tjenesteydelser, der går ud over overdragelsen af en brugsret, som er genstand for en leje- eller forpagtningsaftale – falder uden for det område, inden for hvilket det i nævnte bestemmelse indeholdte princip om enekompetence har sin berettigelse, og at den ikke er en egentlig leje- eller forpagtningsaftale i denne bestemmelses forstand (jf. i denne retning dom af 13.10.2005, Klein, C-73/04, EU:C:2005:607, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).

34 Det skal bemærkes, at i overensstemmelse med syvende betragtning til Rom I-forordningen bør denne forordnings materielle anvendelsesområde og bestemmelser stemme overens med forordning nr. 44/2001. For så vidt som sidstnævnte er blevet ophævet ved og erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1), gælder dette mål om sammenhæng ligeledes for denne forordning (dom af 8.5.2019, Kerr, C-25/18, EU:C:2019:376, præmis 36).

35 For så vidt som forordning nr. 44/2001 i forholdet mellem medlemsstaterne har erstattet konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, gælder dette mål om sammenhæng endvidere også for denne konvention, forudsat dog at bestemmelserne heri kan anses for at svare til bestemmelserne i forordning nr. 44/2001 og nr. 1215/2012.

36 Henset til det mål om sammenhæng, hvortil der er blevet henvist i de to foregående præmisser, skal de i nærværende doms præmis 32 og 33 anførte betragtninger ligeledes tages i betragtning med henblik på fortolkningen af Rom I-forordningens artikel 6, stk. 4, litra c).

37 I det foreliggende tilfælde består hovedformålet med den i hovedsagen omhandlede aftale ikke i at anvende det grundstykke, hvorpå de pågældende træer er plantet, inden for rammerne af en leje- eller forpagtningsaftale, men tilsigter, således som det er blevet anført i nærværende doms

præmis 26, at generere en indtægt hidrørende fra salg af det træ, der er opnået efter fældningen af disse træer. Som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, har den i denne aftale fastsatte forpagtning, der kun omfatter retten til at dyrke de nævnte træer, og som ikke har et formål, der kan adskilles fra erhvervelsen af disse træer, blot til formål at gøre det muligt at gennemføre de købs- og tjenesteydelseselementer, der er fastsat i den nævnte aftale.

38 Under disse omstændigheder må det fastslås, at en aftale som den i hovedsagen omhandlede ikke har en tilstrækkelig tæt forbindelse til det pågældende grundstykke til at kunne kvalificeres som »leje eller forpagtning af fast ejendom« som omhandlet i Rom I-forordningens artikel 6, stk. 4, litra c).

39 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal spørgsmålet besvares med, at Rom I-forordningens artikel 6, stk. 4, litra c), skal fortolkes således, at en købsaftale, der indeholder en forpagtningsaftale og en aftale om levering af tjenesteydelser, og som vedrører træer, der er plantet på et forpagtet grundstykke med det formål alene at fælde dem i gevinstøjemed, ikke udgør en »aftale[…] vedrørende en tinglig rettighed over fast ejendom eller leje eller forpagtning af fast ejendom« i denne bestemmelses forstand.

Sagsomkostninger

40 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Ottende Afdeling) for ret:

Artikel 6, stk. 4, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) skal fortolkes således, at en købsaftale, der indeholder en forpagtningsaftale og en aftale om levering af tjenesteydelser, og som vedrører træer, der er plantet på et forpagtet grundstykke med det formål alene at fælde dem i gevinstøjemed, ikke udgør en »aftale[…] vedrørende en tinglig rettighed over fast ejendom eller leje eller forpagtning af fast ejendom« i denne bestemmelses forstand.

Underskrifter